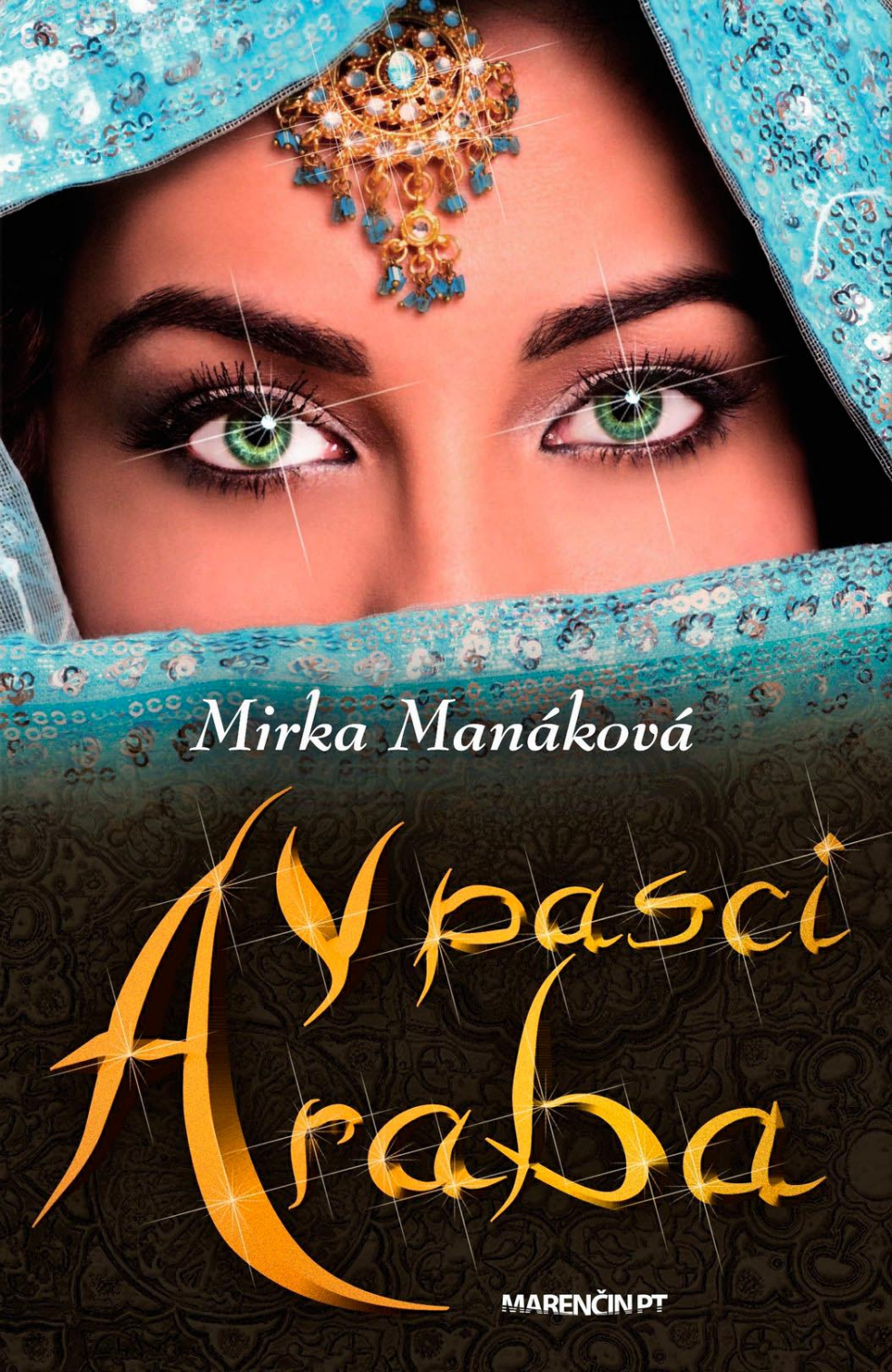

Mirka Manáková

*Alpasci
Araba*

MARENČIN PT

V P A S C I A R A B A

MIRKA MANÁKOVÁ

V PASCI ARABA

MARENČIN PT

© Mirka Manáková, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

775. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0476-3 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0477-0 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0478-7 (ePub)

1. KAPITOLA

Kerem jazdil ulicami Abu Dhabi a sťažka dýchal. Neúprosná horúčava sa mu v tej chvíli zdala neznesiteľnejšia ako kedykoľvek predtým. Zapol klímu a zotrel si z čela kvapky potu. Pred očami sa mu mihala Sárina šokovaná tvár, ale i nenávisť, s akou sa voči nemu postavila. Ako si mohol myslieť, že nechať ju napospas šejkovi Abdullahovi bude také jednoduché? Predpokladal, že sa na ňom vyvrší, ale netušil, akú spúšť to v ňom zanechá. Preklíňal deň, keď ju stretol, pretože kvôli nej stál pred skutočnosťou, ktorej sa nedalo vyhnúť. Zvolil si však menšie zlo, bol o tom presvedčený. Jednou rukou držal volant a druhou si priložil mobil k uchu. Zvonilo to a zakrátko na to sa ozval známy arogantný hlas.

„Dúfam, že máte pre mňa dobré správy.“

Kerem takmer zanádal, no v poslednej chvíli zaťal radšej zuby. Chcel mať konečne od toho chlapa pokoj.

„Všetko dopadlo tak, ako ste si to želali. Sára je u šejka Abdullaha,“ sucho skonštatoval.

„Nezdáte sa, doktor Kerem. Mám rád ľudí, ktorí konajú rýchlo a neotálejú. Páčite sa mi. Nechceli by ste pre mňa pracovať?“

„Nie, ďakujem, radšej ostanem pri svojom povolaní,“ odvrkol.

„Ako chcete, ale keby ste si to rozmysleli, kedykoľvek ma môžete kontaktovať. Tu malú mrchu ste zvládli na jednotku,“ zachechtal sa a Keremovi skrútilo žalúdok. Nechcel sa viac o nej baviť, želel si túto kapitolu vo svojom živote ukončiť, akoby ani nikdy nebola. Teraz potreboval vedieť iba jedinú vec.

„Kde sú?“ spýtal sa napäto. Dúfal, že ho ten hajzel nepodrazil.

„Nemajte obavy, sú nažive. Neskrivil som im ani vlások na hlave.“

„Zastavím sa po nich. Nadiktujete mi adresu?“

„To nie je potrebné. Môj šofér sa o to postaral, sú na ceste domov.“

„Dobre, tak teda dúfam, že mi už dáte pokoj.“

„Veľa by ste chceli, doktorko. No viete, kto som a aké mám požiadavky. Pokoj nájdete, ak budete držať jazyk za zubami. Inak...“

Kerem nahnevane zrušil hovor. Už nemal chuť počúvať vyhrážky toho idiota. Pot mu znovu vystúpil na čelo. Všetko dopadlo tak, ako malo, no i napriek tomu si nedokázal z mysle vymazať zdrvivujúci obraz, ktorý mal neustále pred očami. Zúfalstvo, s akým ho prosila, aby to nerobil. Aby ju tam nenechával. Slučka v hrdle ešte vždy nepovolila. Potil sa stále viac. Zapol rádio a pokúsil sa myšlienky odsunúť inde, ale nešlo mu to.

Ostala tam, v Abu Dhabi, so šejkom Abdullahom proti svojej vôli.

Výčitky ho zasiahli rýchlejšie, ako predpokladal, a úplne ho prevancovali. Pevne zovrel volant a zhlboka sa nadýchol. Musí sa upokojiť. Zabudne na ňu, zabudne na to, že vôbec niekedy existovala, pokúšal sa presvedčiť sám seba...

* * *

Sára sa chvela na celom tele pri pohľade do šejkových očí. Sedela priviazaná na stoličke a hrdo mu vzdorovala, i keď sa v skutočnosti išla zblázniť od strachu. Pokúšala sa vyslobodiť si ruky z pút, ale bezúspešne.

„Ty odporný sviniar, okamžite ma rozviaž!“ nadávala a preklínala ho.

Šejk Abdullah sedel za mohutným stolom a čakal, kedy sa upokojí. Lenže keď neprestávala jačať, postavil sa a jednoducho ju fackoval ako panáka. Bol to pre ňu strašný pocit – sedieť tam a nemôcť sa brániť. Rozvzlykala sa. Tvár jej horela od bolesti a hanby. Šejk, spokojný s tým, že konečne zatvo-

rila ústa, si znovu sadol za stôl. Sára sa viac neopovážila ani ceknúť. Uvedomovala si, že situácia je vážna a tento človek je možno horší ako Hassan. Ach, bože. Spomínala si na všetko. Ako Hassan zabil jej rodičov a ako ju týral.

A potom, keď ju hodil do mora, na všetko zabudla. Zrazu to však prišlo a rozepamätala sa. Ale čo s tým mal Kerem? Ako mohla byť taká hlúpa a naletieť aj jemu? Čo sa to tu dialo? Zmätene premýšľala a snažila sa nájsť súvislosť medzi Hassanom a Keremom. Azda sa poznali a boli spojenci? Šejk sa na ňu mračil. Šedivý starec by mohol byť pokojne aj jej dedkom. Hľadel na ňu, akoby v živote nevidel ženu. Dievča sa mu páčilo, pretože malo bledú pokožku a jasné modré oči. Iba farba vlasov mu prekážala. Najradšej mal blondínky, no táto bola brunetka. Znepokojovala ho i jej povaha. Európanky sú síce krásne a zaujímavé, ale drzé a nevychované. Potrebujú skrotiť a naučiť sa pokore. Sára však vystrájala až tak, že mu neostávalo nič iné, len ju spútať. Pozoroval ju a usúdil, že pod chladnou a vzdorovitou maskou ukrýva strach. Bála sa ho. Facky, ktoré od neho dostala, zabrali, pretože skrotla ako baránok.

„Konečne si pochopila, kto je tu pánom,“ prehovoril drsnou angličtinou.

„Čo odo mňa chcete?“ spýtala sa opatrne. Nechcela už riskovať žiadne facky.

„Kúpil som si ťa a oddnes si moja otrokyňa. Ak poviem, že mi budeš slúžiť, tak mi budeš slúžiť. Drzosť ťa môže vyjsť draho. Budeš ku mne milá a oslovuj ma pane, rozumela si?“

Prikývla, i keď by mu najradšej napľula do tváre.

„Bolo mi povedané, že si na nič zo svojej minulosti nespomínaš. Je to pravda?“

Zarazila sa. Zatají mu, že si spomenula na všetko, bude to tak lepšie, premýšľala rýchlo.

„Je to pravda. Nevieam, kto som a čo tu vlastne robím?“

Postavil sa a pristúpil k nej.

„Pozri sa na mňa poriadne. Nespomínaš si na mňa?“

„Nie, pane. Vidím vás po prvýkrát.“

„Ani ti nič nehovorí meno Hassan Al Gala?“

Pichlo ju v hrudi. Hassan bol jej najväčší omyl v živote. Keby mu tak hlúpo nedôverovala, mohla mať normálny život vo svojej krajine a rodičia by doteraz žili. Pri spomienke na hrôzu, ktorú prežila v Hassanovom dome, ju striaslo.

„Nie, pane. To meno mi nič nehovorí.“

Šejk Abdullah sa uškrnul. „Možno je to tak lepšie. Aspoň sa nebudeš musieť trápiť tým, že tvoj milovaný Hassan už nežije.“

Šokovane na neho vytreštila oči. „Čo to hovoríte?“

„Mala si byť jeho ženou, ale napokon sa rozhodol ponúknuť ťa mne, to musí byť veľmi zraňujúce. Ale keďže si na nič nespomínaš, tak ti to môže byť jedno,“ posmešne si ju premeral.

„Nie, pane, netuším, kto je Hassan, ale prekvapilo ma, že si ma chcel zobrať za ženu a aj to, že už nežije. Smiem sa spýtať, čo sa mu stalo?“ Sára pochopila, že na šejka musí ísť milo a on jej odpovie na všetky otázky.

„Zabil ho jeho päťročný syn,“ odvetil pokojne.

Syn? On mal syna? Panebože, čo všetko jej Hassan ešte zatajil?

„To je strašné. Ako ho mohlo zabiť také malé dieťa?“ divila sa.

„Lebo bol hlúpy a nechal syna hrať sa s revolverom.“

Zatvárila sa zmätene.

„Ja naozaj nechápem, čo sa to tu deje. Žiadneho Hassana nepoznám a nerozumiem, prečo som tu. A čo má s týmto všetkým doktor Kerem?“ Najviac ju zaujímala odpoveď na poslednú otázku.

Šejk Abdullah otrávene prevrátil oči.

„Máš priveľa otázok, dievča. Predsa som ťa od neho kúpil. Bola si pre neho len handra na hranie, ktorú teraz odkopol a posunul ďalej, rozumieš?“

Sára zmlkla. Myslela si, že ju Kerem miluje, všetko tomu nasvedčovalo. To, ako sa na ňu pozeral, ako ju bozkával, ako jej pomáhal. I keď mal zvláštnu chladnú povahu, nikdy by si nepomyslela, že by bol schopný urobiť niečo také hrozné. Do

očí sa jej nahrnuli slzy. Kerem bol prvý muž, ku ktorému pocítila aj niečo iné, ako len lásku k peniazom. Zistenie, že ju po celý čas len klamal a využíval, ju ničilo. Prečo práve Kerem?

„Nad čím premýšľa tvoja zmätená hlávka?“ pobavené si ju premeriaval šejk Abdullah.

„Nad ničím, pane,“ odvetila bezducho.

Pre šejka mala cenu jednej ľavy. Ešte i tá ľava mala väčšiu hodnotu ako táto biela žena, ktorá podľa jeho úsudku svojimi modrými očami zvädzala každého muža. Slušné ženy predsa nechodia nezahalené, iba prostitútky. Napriek tomu, že šejk ženami, ktoré neboli moslimky, opovrhoval, na druhej strane ich pokladal za skvelý objekt na zábavu. A vedel si dokonca predstaviť, že by sa s takou ženou oženil, lenže to by musela konvertovať na islam a dodržiavať všetky jeho pravidlá. Táto však nebola jeho typ, keďže mal rád len blondínky.

„Rozhodol som sa, že ostaneš tu v Abu Dhabi. Do Afganistanu ťa nevezmem, lebo nie si hodná toho, aby si sa stala mojou manželkou.“

Och, ako sa jej len uľavilo, ale on očividne očakával, že bude nešťastná. Podráždilo ho, že nereagovala na jeho poznámku.

„Nesplňaš kritéria na to, aby si bola mojou manželkou,“ zdôraznil.

„To ma mrzí, pane,“ povedala.

„Viem, každá by chcela zhrabnúť môj majetok, ale ja nie som taký hlúpy, aby som sa nechal opantať. Chalid!“ zakričal. Dvere sa s hrmotom roztvorili a v nich sa zjavil mohutný muž.

„Želáte si, pane?“

„Prived' sem Faridu!“

„Áno, pane.“ Muž odišiel a po chvíli dnu vstúpila žena. Sára ju spoznala. Táto žena im otvorila dvere, keď ju sem priviedol Kerem. Už keď ju Sára prvýkrát videla, pocítila zvláštny nepokoj. Farida nosila čiernu abayu a vlasy mala zakryté čiernou šatkou. Klopila zrak k zemi a čakala na šejkov príkaz. Pevne zovreté pery a napätá tvár dodávali Faride prísnosť. Aspoň takto pôsobila na Sáru. Šejk Abdullah

jej niečo hovoril po arabsky. Žena prikývla a zabodla do Sáry havranie oči.

„Teraz pôjdeš s Faridou, ukáže ti izbu a vysvetlí ti, čo bude náplňou tvojej práce. Ak sa opovážiš nesplniť príkazy, osobne ťa zbičujem a ver mi, že viem byť krutý,“ varovne zdvihol prst. Sára stuhla. Keď jej dokázal ubližovať Hassan, čoho všetkého by mohol byť schopný tento starec? Je pre neho iba tovar. Skutočne z nej chceli spraviť otrokyňu? V dvadsiatom prvom storočí? Bolo to ako zlý sen. Rýchlo si v mysli premietla všetky tie články, v ktorých sa dočítala, že v niektorých krajinách Ázie či Afriky ešte vždy používajú praktiky ako bičovanie či ukameňovanie. Ženy na otroctvo zneužívajú napríklad v Jemene alebo v Sýrii. Lenže ona je v Emirátoch!

Nepredpokladala, že ju môže niečo také stretnúť aj v Dubaji. Keď sem prišla, verila, že sa čoskoro stane Hassanovou ženou a nič jej už v živote nebude chýbať. Keby len tušila, čo je Hassan zač, nikdy by sem neliezla. Šejk Abdullah jej konečne rozviazal ruky. Postavila sa a bez slova nasledovala Faridu. Tento dom, ktorý svojimi veľkými rozmermi pripomínal palác, ju desil. Dlhá chodba, po ktorej kráčala, vyzerala síce luxusne, ale akosi chladne a pochmúrne. Niekoľko mužov postávalo pri dverách na konci chodby.

A presne tam ju zaviedla Farida, ktorá mlčky kráčala a tvár mala ako z kameňa. Sára pocítila nutkanie utiecť. Pokušenie bolo silné, ale neodvážila sa. Len tak sa otočiť a utekať by totiž nemalo zmysel. Všade to tu strážili a navyše, šejk Abdullah ju varoval, že ak bude robiť hlúposti, doplatí na to. Zovrelo jej od strachu žalúdok, keď zastali pred mužmi tmavšej pleti. Farida im niečo po arabsky povedala. Jeden z nich odomkol dvere a Farida postrčila Sáru dnu. Tej od prekvapenia padla sánka. Izba bola veľká s niekoľkými posteľami. Sedeli na nich mladé ženy, ktoré mohli mať od pätnásť do dvadsať rokov. Farida zasa niečo povedala arabsky. Dievčatá sa postavili vedľa seba do radu. Vyzerali ako vycvičené opice, zvyknuté plniť každý príkaz. Na sebe mali oblečené typické arabské šaty dlhé po zem a vlasy zahalené šatkou. Civeli na

Sáru ako na zjavenie. Boli štyri a Sára pochopila, že k ním pribudne piata na zoznam. Farida niečo hovorila najstaršiemu dievčaťu. To sa zrazu otočilo k Säre a prehovorilo po anglicky.

„Mám ti vysvetliť, čo bude náplňou tvojej práce. Keďže Farida nevie dobre anglicky, budem vám robiť tlmočníčku.“

Säre by to pripadalo milé v inej situácii, ale teraz túžila len po tom, aby odtiaľ čím skôr vypadla.

„Ak mám uspokojovať tých, čo stoja pred dverami, tak to radšej zomriem. Nie som prostitútka,“ vyletelo z nej a dievčina s hlbokými tmavými očami to okamžite preložila Faride. Tá nahnevane pristúpila k Säre a vylepila jej facku.

„Prečo ma udrela?“ spýtala sa šokovaná Sára. Farida sa znovu zhovárala s dievčaťom arabsky a tá jej prekladala.

„Hovorí, že si ešte len prišla a už si nehorázne drzá. To, čo ti prikáže Farida, je vlastne príkaz šejka Abdullaha. Musíš ju počúvať, inak budeš mať problémy. Farida je niečo ako naša šéfka,“ vysvetľovalo dievča.

„Rozumiem,“ prehltna nasucho Sára. Ach, bože, kde sa to len dostala?

„Máš za úlohu každý deň poumývať dlážku v celom dome, vyčistiť záchody a na obed pomáhať v kuchyni. Ak bude mať pán aj iné požiadavky, odkáže ti to po Faride.“

Sára od prekvapenia onemela. Takže nebude sexuálna otrokyňa, ale iba slúžka? Po celý život sa vyhýbala tomu, aby nikomu nerobila slúžku a teraz ju mala robiť nejakému odpornému šejkovi?

„A dostanem za svoju prácu aj výplatu?“ spýtala sa.

Dievča pokrútilo hlavou. „Na peniaze zabudni. Si otrokyňa, patíš šejkovi Abdullahovi a on určuje pravidlá. Dostaneš lôžko a jedlo, to ti musí stačiť.“

Sára sa neskúšala pýtať, čo by sa stalo, keby odmietla poslúchať, pretože šejk ju už varoval.

„Tvoja posteľ je pri okne. Teraz ideme všetky pracovať. A ty tiež. Volám sa Shirin,“ predstavila sa.

„Ja som Sára.“

Zoznámila sa aj s ostatnými dievčatami. Tie však nevedeli anglicky, takže sa mohla rozprávať len so Shirin. Farida každej rozdelila prácu. Každá z nich mala ísť pracovať do kuchyne a upratovať okrem najmladšej Zainab. Pätnásťročné dievča, očividne najkrajšie zo všetkých, Farida postrčila jednému zo strážcov. Ten ju schmatol a stratil sa s ňou vo vedľajšej izbe. Ostatné dievčatá na seba hľadeli úplne poblednuté.

„Zainab a ten muž išli robiť to, čo si myslím?“ spýtala sa vydesene Sára.

„Áno, pretože je to príkaz šejka Abdullaha. Ten muž pre neho asi urobil niečo výnimočné, lebo dostal Zainab ako odmenu,“ odvetila Shirin so stiahnutým hrdlom. Sára sa zmocnila panika.

„Chúďa Zainab, bolo vidieť, aká je vystrašená.“

„To preto, lebo je ešte panna. Ale musí si zvyknúť. Všetky si musíme zvyknúť,“ skonštatovala Shirin vážne.

„Mňa sa tu nikto nedotkne.“

„Tým by som si taká istá nebola. Zajtra môžeš byť na rade ty.“

Všetky dievčatá zmeraveli, pretože z vedľajšej izby sa ozval nárek mladučkej Zainab. Iba Farida sa tvárila, akoby nič nepočula. Sára si túžila zapchať uši. Nechcela to dievča počuť, nechcela si ani len predstaviť, čo všetko s ňou ten odporný zvrhlík robí. Všetky sa poslušne vybrali za Faridou. Každá dostala svoj prídel práce, Sára nevynímajúc. V kuchyni, kde jej dali čistiť zeleninu, zatúžila ostať navždy. Bude robiť čokoľvek, len nech nie je matracom pre nejakého zvrhlíka. Všimla si v dome aj iné dievčatá. Určite ich bolo najmenej dvadsať. Boli rozdelené vo viacerých izbách. Tie, ktoré chodili po dome oblečené v luxusných šatách, boli prostitútky. Sára zatiaľ k nim nepatrila a dúfala, že ani nikdy patriť nebude. Začala sa modliť, aby ju Boh vypočul a ochránil.

2. KAPITOLA

Dominik sa vrátil na Slovensko s výčtkami svedomia. Nielenže prišiel o rodičov, ale i o sestru. Prečo len nedokázal zabrániť katastrofe? Aspoň keby tušil, kde je Sára. Cítil sa tak bezmocne, že nedokázal nič urobiť. Na letisku si vzal taxík a nadiktoval šoférovi adresu. Doma ho mal čakať Cemal namiesto jeho rodiny. Muž, ktorý mu zachránil život a vyslobodil ho z Hassanovho zajatia. Dlhoval mu to, no mal obavy. Sám Cemal sa mu totiž priznal, že neraz musel zabiť, len aby si udržal prácu a uznanie v očiach svojho pána. Mohol mu Dominik veriť? Taxík zastal pred panelákom. Zaplatil taxikárovi a vystúpil.

Bol taký nervózny, že si musel zapáliť cigaretu. Poriadne si potiahol a vzápätí dym vyfúkol. Spomenul si na to, ako ho Sára kedysi nabonzovala, že fajčí. Liezla mu na nervy, hádali sa pre hlúposti, ale teraz by dal čokoľvek za to, keby ju našiel. Obával sa však, že je neskoro a len Boh vie, kde sa sestra nachádza. A možno už ani nežije. Keby to len tušil, keby mal aspoň nejakú stopu, kde ju hľadať. Na jeho smolu mu odmietli pomôcť na polícii, tak sa vzdal a vrátil sa domov. Keď stál pred vstupom do bytu a klopal, cítil sa zvláštne. Všetko bolo zrazu iné, musel si zvykať na to, že už nič nebude ako predtým. Cemal mu otvoril oblečený v Dominikovom župane. Priateľsky ho objal.

„Vitaj doma, chlapče.“

Cemal sa tu očividne zabýval. Byt bol obrátený hore nohami a nábytok popresúvaný.

„Čo si tu stváral?“ spýtavo na neho hľadel Dominik.

„Čo konkrétne máš na mysli?“

„Nič nie je na svojom mieste.“

Cemal mu položil ruku na plece. „Neboj sa, všetko je na svojom mieste, len som to tu trochu chcel oživiť.“

Dominik klesol na pohovku a povzdychol si.

„Vieš čo, vlastne mi je to jedno. Ja už domov nemám.“

„Tak nehovor! Si predsa doma. Ak ti prekáža, že som to tu trochu pomenil, dám to do poriadku.“

„Nie, o to nejde. Mal som skôr na mysli to, že tu chýbajú mama a otec. Sú mŕtvi a Sára možno tiež.“

Cemal zovrel pery. Chlapec sa trápil, videl to na ňom.

„Nepodarilo sa ti ju nájsť?“

„Nie. Kamsi zmizla a nikto netuší kde. Ani polícia mi nepomohla. Dokonca som chvíľu trčal aj vo väzení.“

Dominik pozrel na Cemala, ktorý bol takmer vo veku jeho otca. Prísne vrásky zvýrazňovali jeho tmavé oči. Tento človek kedysi zabíjal a teraz bol u neho doma zababušený v jeho župane, ktorý dostal minulý rok pod vianočný stromček od mamy. I keď mu Cemal pomohol a vyslobodil ho od Hassana, tleli v ňom pochybnosti. Môže mu dôverovať?

„Mrzí ma to, Dominik.“

„To ťa veru má čo mrziť. Prečo si Sára nepomohol ešte v dobe, keď žila s Hassanom? Veď si musel vidieť, ako sa k nej správa,“ vyčítal mu. Cemala to zaskočilo.

„Ver mi, že mi bolo tvojej sestry ľúto, ale musel som plniť Hassanove príkazy. Veď dobre vieš, že ak by som konal proti jeho vôli, stálo by ma to život,“ bránil sa.

„Ale mne si pomohol.“

„Áno, pretože si mi otvoril oči. Pochopil som, že viac nechcem byť jeho bábkou. Ale hlavne, mali sme plán a príležitosť, čo sa u tvojej sestry nedalo povedať. Kľúče od jej izby mal len Hassan a ja som sa s ňou nikdy neocitol osamote.“

„Čo budeš teraz robiť?“

„Neviem, ale rád by som ostal na Slovensku. Páči sa mi tu. Vybavím si pracovné povolenie a nájdem si prácu. Ak by ti to neprekážalo, býval by som tu s tebou. Na nájomné ti samozrejme prispejem.“

Dominik sa zamyslel. Mal na výber? Mal pred sebou posledný rok školy. Ak doštuduje, stane sa úspešným právnikom s vybuduje si kariéru. Lenže dovtedy čo? Rodičia tu

už nie sú a ak chce nejako žiť a doštudovať, každá pomoc sa mu zide. Mal síce nejaké úspory, ale tie by si mal šetriť a nie ich hneď minúť.

„Dobre, súhlasím. Môžeš tu bývať so mnou.“

Podali si ruky.

„Ďakujem. Od dnešného dňa si nielen môj priateľ, ale i brat,“ Cemal ho otcovsky objal.

* * *

Sára pracovala u šejka Abdullaha od skorého rána do neskorej noci. Farida ju ustavične za niečo karhala a súrila ju, aby si pohla. Zdalo sa jej, že tej práce mala najviac zo všetkých dievčat. To predsa nie je možné! Je zatvorená ako väzeň v dome a musí robiť slúžku šejkovi úplne zadarmo. Vo vnútri zúrila, čo si všimla hlavne Shirin. Jej nová priateľka ju zavše uzemnila, aby ostala pokojná a nerobila hlúposti, lebo šejk vie byť veľmi krutý. Sára sa ho bála. Ak náhodou išiel po chodbe, rýchlo sa stratila v niektorej z izieb s prachovkou v ruke. Bola tu len tri dni, ale už teraz nevládala. Práca ju vyčerpávala a nemala ani čas spriadať plány na útek. Iba na to jediné myslela, odkedy sem prišla. Ako prejsť šejkovi cez rozum a dostať sa odtiaľto. Držal ju tu násilím a na to nemal žiadne právo. Najviac sa obávala toho, žeby mohol dostať na ňu chuť, prípadne ju pohodiť nejakému strážcovi. Alebo by ju ponúkol samotným klientom, ktorí sem po nociach chodili. Večer, keď sa konečne stretla v izbe s ostatnými dievčatami, ktoré rovnako ako ona odpadávali od únavy, sa s tým zdôverila Shirin. Ona jediná vedela anglicky.

„Mám strach, že dopadnem ako ona,“ pozrela na Zainab schúlenú v kľbku. Muž, s ktorým prišla o panenstvo ju mohol mať každý deň na dve hodiny, ale už nie zadarmo. Platil za to šejkovi.

„Ak sa chceš tomu vyhnúť, urob to, čo ja,“ zašepkala Shirin a doširoka sa usmiala. Sára si všimla, že jej chýbajú dva zuby.

„Ako vidíš, nemám dokonalý chrup a naši muži sa nevyspia s takou, ktorej chýba zub.“

„Naozaj? Tak poďme na to, ako si ho mám vytrhnúť?“

Shirin pokrútila hlavou. „Nemáme tu kliešte, aby si si zub len tak vytrhla. Mne moje vyrazila Aisha, naša spolubývajúca.“

Sára otvorila oči dokorán. „Čože ti?“

„Udierala ma dovtedy, kým sa to nepodarilo,“ pokrčila plecami Shirin.

„To je šialené.“

„Možno, ale čo som mala robiť? Takto som si aspoň zaručila, že ma nikto neznásilní. Som tu už vyše roka a žiaden muž sa ma ani nedotkol. Ako dôvod uviedli, že som škaredá pre diery v ústach.“

„A prečo si tento recept neporadila aj Zainab?“

„Poradila som jej, lenže ona odmietla dať si zuby vyraziť. Bála sa bolesti, no teraz trpí určite väčšmi,“ Shirin hodila očkom po Zainab, ktorá od tej noci chodila ako telo bez duše. A nikto jej nevedel pomôcť.

„Toto je ako zlý sen,“ poznamenala zhrozene Sára. „Ale za to, kde teraz som, si môžem sama. Keby som tak hlúpo nedôverovala jednému mužovi, nemusela som tu byť.“

Narážala na Kerema. Ešte vždy cítila jeho bozky a teplo, ktoré z neho vyžarovalo, keď sa spolu milovali v kajute na mori. Myslela si, že je iný, no bol horší ako Hassan. Potom, čo jej urobil, ho znenávidela z celej duše.

„Ale si tu a odtiaľ niet cesty von. Ten, kto patrí šejkovi Abdullahovi, už nikdy nebude slobodný. Ibaže by ho prepustil samotný šejk,“ vysvetľovala Shirin.

„Nemá na to právo!“

„Šejk Abdullah má moc a ten, kto má moc, má všetko. Môže porušovať zákon, on áno. Keby sme i všetky ušli a udali ho, nič by nám to nebolo platné. Ešte by nás obvinili z klamstva.“

Sáru šokovalo, čo jej Shirin rozprávala.

„To znamená, že tu ostanem navždy uväznená?“

„S najväčšou pravdepodobnosťou áno, ibaže by sa rozhodol prepustiť ťa, lenže to by musel mať na to relevantný dôvod.“

„Čo máš na mysli?“

Shirin si stiahla šatku z hlavy. Mala husté tmavé vlasy zapletené vo vrkoči.

„Mohol by ťa predať niekomu inému, ale tam je riziko, že by si sa u iného šejka mala ešte horšie ako tu.“

„Och,“ Sára nenachádzala slov.

„Nateraz môžeš urobiť aspoň to, že sa ochrániš pred mužmi škaredým chrupom,“ Shirin na Sárú spýtavo hľadela. Sára pozrela do malého zrkadielka na svoje krásne biele zuby a do očí sa jej nahrnuli slzy.

„Dobre, pomôžeš mi? Musím bezpodmienečne prísť aspoň o jeden zub. Vždy lepšie, ako byť matracom pre nejakého nadržanca,“ rozhodla sa.

„Priprav sa však na bolesť, Sára. Nie je to jednoduché.“

„Som pripravená na bolesť. Urob to.“

„Dobre,“ Shirin sa postavila a prešla k veľkej skrini, ktorá stála v rohu. Obišla ju a spoza nej vytiahla asi polmetrovú palicu. Sára naprázdno preglgla a obľal ju studený pot. Na čo sa to, preboha, chystá? Skutočne si ide dať vyraziť zuby?

Ach, bože, pomôž mi, hovorila si v duchu. Ak to neurobí, čoskoro sa môže stať sexuálnou bábkou v rukách šejka alebo niekoho iného.

„Si si istá, že chceš do toho ísť?“ spýtala sa ešte Shirin pre istotu.

Sára zaváhala. Obkolesili ju ďalšie dve dievčatá a povzbudili ju tým, že jej ukázali svoj zničený chrup.

„I ony to urobili a majú pokoj. Žiaden muž ich nechce.“

Sára sa zhlboka nadýchla a pozrela na palicu.

„Dobre, urob to,“ zaťala dlane v päšť, „som pripravená.“

„V poriadku, opri sa o stenu a nehýb sa.“

Urobila, ako jej Shirin povedala a zatvorila oči.

„Teraz rátaj potichu do troch,“ povedala Shirin.

Jeden, dva...

Sára pocítila ostrú bolesť.

Zatmelo sa jej pred očami a padla na zem.

3. KAPITOLA

Dominik ostal zaskočený, pretože pri jeho dverách zazvonili novinári. Na blesky z fotoaparátov a stovky otázok nebol pripravený.

„Vy ste Dominik Longoberd?“

„Áno.“

„Som novinár a rád by som s vami urobil rozhovor.“

„O čo ide?“

„O vraždu vašich rodičov a slečny Leny Fabienovej.“

„Prepáčte, ale práve raňajkujem a vaša návšteva ma zaskočila.“

Novinári očividne ignorovali jeho poznámku. Boli traja a všetci chceli niečo vedieť.

„Viete nám povedať, čo sa stalo?“ spýtal sa nízky plešatý muž.

„Nie som pripravený o tom hovoriť.“

„Myslíte si, že Lenu Fabienovú zabil ten istý človek, čo vašich rodičov?“ kládol otázku ďalší, lenže Dominik nestihol otvoriť ani ústa.

„Dubajská polícia vás podozrievala z vraždy. Skutočne s tým nič nemáte?“ dorazil ho tretí.

Zrazu všetci stíchli, pretože sa za Dominikom objavil muž tmavšej pleti.

„A toto je kto? Nejaký migrant, ktorého ste sem dovliekli?“ zaznela ďalšia otázka. Ako im mal odpovedať, keď ho len zasypávali otázkami a nedali mu ani možnosť sa nadýchnuť?

„Vážení novinári, buďte takí láskaví a nechajte ma na pokoji. Nemám záujem o rozhovor, je vám to jasné? Ďakujem za pochopenie a prajem vám pekný deň!“ cúvol dozadu a zabuchol im dvere pred nosom.

„Čo to, sakra, bolo?!“ vybuchol nahnevane.

„Novinári vedia byť otravní,“ skonštatoval Cemal.

„Nech tiahnu tam, odkiaľ prišli!“ klesol na pohovku a vložil si tvár do dlaní. Bolela ho hlava. Ešte vždy sa nezmieril s tým, že prišiel o svoju rodinu v jedinom zlomku sekundy. Keby ich mohol aspoň dôstojne pochovať. Och. Mal by ďakovať Bohu za to, že žije a unikol smrti len o vlások, lenže zrazu si pomyslel, či by nebolo lepšie, keby zomrel. Malo vôbec zmysel, aby žil ďalej, keď už nemal nikoho? Povzdychol si. Dedko. Mal dedka. Úplne na neho zabudol. Veď on žije sám, osamelý a opustený. Čo keby si ho k sebe nasťahoval? Takto tu budú traja a spolu to utiahnu. Rozhodol sa, že ešte dnes za ním pôjde a predostrie mu svoj návrh.

* * *

Sára sa zobudila na ukrutnú bolesť. Pred očami sa jej zahmlievalo, no pomaly rozoznávala tvár Shirin a ostatných dievčat.

„Prepáč,“ hľadela na ňu s ľútosťou Shirin.

„Bolí ma sánka a štípu ma pery,“ zastonala Sára a posadila sa.

„Vravela som ti, že to bude bolieť, ale podarilo sa to,“ ukázala jej vyrazený zub, ktorý držala medzi palcom a ukazovákom.

„Bože, ty si ma skoro zabila,“ neveriacky krútila hlavou Sára. Nikdy by si nepomyslela, že v tejto krehkej žene môže byť toľko sily. Postavila sa a prešla do kúpeľne. Pohľad do zrkadla ju šokoval. Hornú peru mala rozrazenú a opuchnutú. Otvorila ústa a skontrolovala si chrup. Jeden predný vyrazený zub ju skutočne zmenil. Do očí sa jej nahrnuli slzy, no vzápätí ich potlačila. Musí byť silná, veď nechce dopadnúť ako Zainab. Čo tam po jednom zube, podstatné je, že bude mať pokoj od chlapov. Vypláchla si ústa, aby sa zbavila zvyškov krvi, a vrátila sa naspäť do izby. Lahlá si a zaspala tuhým spánkom. Zobudila sa až na krik Faridy, ktorá im ako obvykle robila budíček v skoré ráno. Dievčatá mali na rannú

hygienu len niekoľko minút. Potom nasledovali biedne raňajky, ktoré pozostávali z jedného kúska chleba s maslom.

„A ty ako vyzeráš?“ zdesila sa Farida pri pohľade na Sárine opuchnuté ústa. Shirin prekladala Sára do angličtiny. „Kto ti to urobil?“

„Spadla som,“ zaklamala Sára.

„Nemusíš kryť vinníčku. Potrestám ju! Môžeš si sama povedať, koľko rán bičom by si jej dala!“ zrevala Farida. Shirin stuhla a Sára sa zachvela od odporu. Farida bola strašná žena. Rada sa nad nimi vyvyšovala a ešte radšej ich trestala.

„Hovorím vám pravdu. Naozaj som spadla, keď som vychádzala z vane, tak som sa šmykla a zranila.“

„Otvor ústa!“ zrevala Farida. Sára ich otvorila a Farida znechutene prevrátila oči.

„Ty si naozaj poriadne nemehlo. Ako si sa mohla tak doriaďiť?!“

„Bola to nehoda, mrzí ma to.“

„Ty hlupaňa! Teraz ťa nikto nebude chcieť a ostaneš obyčajnou chuderou s tou najpodradnejšou prácou!“

Azda si Farida nemyslela, že by ju tešilo obšťastňovať šejka alebo jeho kumpánov? I keď ju práca vyčerpávala, aspoň si zachová dôstojnosť. Jej telo nikto nebude zneužívať len tak pre zábavu.

„Padaj makať!“ zvrieskla Farida. Sára to tu nenávidela a už sa pomaly vzdávala myšlienky, žeby odtiaľ mohla niekedy utiecť. Na čerstvý vzduch mali povolené chodiť len na pol hodiny denne a iba v zadnej časti dvora, ktorý bol ohradený a obklopený palmami tak, že nikto okoloidúci nemal šancu dievčatá vidieť. Keď sa opýtala Shirin, či by nemohli ísť niekedy do mesta len tak na prechádzku, dozvedela sa, že to by šejk Abdullah nikdy nedovolil.

Sára bola presvedčená o tom, že sa obával, aby niektorá z nich neušla. Aj preto tak urputne nechával strážiť dom svojimi mužmi. Jedine Farida smela chodiť na nákupy so šejkovým povolením. Zrejme jej dôveroval. Dnes opäť skončila v kuchyni a len čo očistila zeleninu, Farida ju poslala upratať

šejkovu izbu a kúpeľňu. Sára s búšiacim srdcom zaklopala na jeho dvere a keď zvolal, že môže vstúpiť, vošla dnu.

„Prepáčte, ale Farida ma poslala upratať vašu izbu.“

Pozrel na ňu a zamračil sa. „Čo máš s tvárou?“ prehliadal si jej opuchnuté pery.

„Spadla som, pane.“

„Si hrozne nepozorná a taká hlúpa. Nechcel by som ťa, ani keby si ma o to prosila na kolenách,“ povedal panovačne. Prečo si ten chrapúň myslel, že po ňom túži každá žena? Mala chuť mu šplechnúť do tváre, že či sa videl v zrkadle. Bol nielen starý, ale aj tlstý a k tomu arogantný. Vedela, že ju chce iba ponížiť, ale nenechala sa vyprovokovať. Shirin ju varovala, aby si k šejkovi nedovoľovala, pretože by ju mohol dať zbičovať. Vraj mal niekde v pivnici mučiareň a neposlušné slúžky tam neraz skončili. Tá predstava ju tak desila, že sa rozhodla sekať dobrotu, nech by sa dialo čokoľvek. Bránila by sa iba za predpokladu, keby ju chcel zneuctiť. No našťastie sa k tomu nemal, čo ju upokojovalo.

„Máš na to pol hodiny, aby si upratala izbu a kúpeľňu. A varujem ťa, ak to neurobíš poriadne, neminie ťa trest,“ vyhrážal sa.

„Áno, pane, rozumiem.“

Šejk Abdullah našťastie odišiel preč a nechal ju samu.

Bože, nech neurobím niečo zle, nech splním jeho očakávania.

Shirin jej prezradila, že šejk je náročný a vyžaduje si stopercentnú čistotu. Izba sa jednoducho musí lesknúť tak, aby si nenašiel ani nepatrný dôvod potrestať ju. Pustila sa do upratovania a dala si na tom dôkladne záležať. Myšlienka na to, žeby sa kvôli zle umytej dlážke mala ocitnúť v mučiarni, ju znervózňovala. Ani nedýchala, keď sa presne po pol hodine šejk vrátil. Ostala stáť ako prikovaná.

„Tak čo, už si upratala?“ snoril po izbe a mračil sa. Prešiel pohľadom po dôkladne upravenej posteli a hľadal nejaké náznaky prachu, no žiadne však nenašiel. Potom vošiel do kúpeľne. Zakrátko na to sa vrátil a na bledú Sáru vyštekol: